

Čís. 8256.

Nejde o zmatek podle § 477 čís. 5 c. ř. s. pro nedostatek plné moci, odvolal-li se advokát na plnou moc v jiných spisech téhož soudu, již byl zmocněn zastupovati stranu mimo jiné i ve všech soudních záležitostech.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1928, R I 523/28.)

Procesní soud první stolice (okresní soud v M.) k námitkám žalovaného zrušil mimosoudní výpověď (C II 996/27). Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl výpovědní návrh. Důvody: Odvolací soud má za to, že napadený rozsudek i s předchozím řízením jest zmatečným podle § 477 čís. 5 c. ř. s. Především vyplývá ze spisu, že zástupce žalující strany nepředložil plnou moc pro spor, nýbrž že se jen odvolal na plnou moc ve spisu C II 996/27. Že tato plná moc byla generální plnou mocí, zástupce žalující strany sám netvrdil. Ostatně plyne i z obsahu této plné moci, že nemá této povahy. Jde tudíž o plnou moc, kteráž byla udělena zástupci žalující strany jen pro spor C II 996/27 a jejíž účinnost podle § 31 c. ř. s. jest omezena na tento spor. Z toho plyne, že se zástupce žalující strany nemůže odvolávat úspěšně na tuto plnou moc. Ovšem jest povinností soudu, by ihned při prvním procesním jednání požadoval plnou moc a zkoumal, zda předložená plná moc vyhovuje zákonným předpisům nejen obsahem, nýbrž i formou. Důsledkem této povinnosti soudu jest předpis § 37 c. ř. s., že soud má z úřední povinnosti v každém období právní rozepře hleděti k nedostatku plné moci. Zákon upravuje i postup, když zástupce bez řádné plné moci na soud se dostaví a chce projednávat. Podle těchto předpisů dlužno zástupci pravidelně ustanoviti lhůtu k předložení řádně vystavené plné moci, do níž jest mu předložiti plnou moc soudu. V souzeném případě prvním soudem nebyla udělena lhůta zástupci žalující strany, kterýž ostatně i o ní vůbec nežádal. Takovou žádost nepodal ani později, nanejvýš ani v řízení odvolacím, ačkoliv vzhledem k tomu, že žalovanou stranou byla namítána právě tato okolnost proti výpovědnímu rozkazu, byl by měl k tomu tím spíše příčinu. Neboť tím, že tento nedostatek plné moci žalovanou stranou byl uplatněn a výpověď tím byla napadena, musil zástupce žalující strany tento nedostatek plné moci znáti. Při tomto stavu věci jest pochopitelné, že první soud, kterýž patrně této okolnosti nevěnoval zvláštní pozornost, upustil od udělení lhůty. Vzhledem k tomuto stavu věci nepokládal ani odvolací soud za potřebné, zástupci žalující strany k odstranění tohoto nedostatku udělení lhůty, maje za to, že zástupce žalující strany řádně vystavenou plnou moc soudu předložiti nechce a ani nemůže. Tohoto názoru jest odvolací soud tím spíše, že ze spisu vyplývá, že původní usnesení, kterýmž se žalující strana usnesla, žalované straně dáti výpověď, jí samou bylo odvoláno usnesením ze dne 22. března 1928. Plná moc, která teprve po této době byla by bývala vystavena, byla by od-

porovala i tomuto usnesení. Na základě těchto úvah odvolací soud má za to, že od udělení lhůty zástupci žalující strany k předložení řádně vystavené plné moci v tomto případě jest upustiti, a že jest ihned vysloviti zmatečnost napadeného rozsudku i předchozího řízení podle shora uvedeného zákonného ustanovení.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, pomina důvod, pro nějž zrušil napadený rozsudek, znovu rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud především přezírá, že podle § 7 prvý odstavec c. ř. s. má první nebo vyšší stolice vyřknouti zmatečnost řízení stíženého některým z nedostatků tam uvedených jen tehdy, když nemůže býti odstraněn nebo když marně vypršela lhůta k tomu daná. Než, nehledíc k tomu, jest plná moc, založená ve spisech C II 996/27 okresního soudu v M., na kterou se žalobce odvolával, zcela postačitelná, neboť nebyla udělena jen pro onen spor, nýbrž, jak patrně z jejího obsahu, byl jí právní zástupce žalující strany zmocněn, by ji zastupoval mimo jiné i ve všech soudních záležitostech, tedy i v záležitosti, o niž jde. Jest tudíž pochybený názor odvolacího soudu, že rozsudek první stolice a řízení jemu předcházející jsou postiženy zmatečností podle § 477 čís. 5 c. ř. s. a bylo proto rekursu vyhověno a rozhodnuto, jak shora uvedeno.

Čís. 8257.

Z exekuce jest vyloučiti (§ 251 čís. 6 ex. ř.) jediné nájemní auto, třebaž řidičem nebyl sám podnikatel. Pro otázku zabavitelnosti jest rozhodnou doba, kdy bylo zabavení vykonáno.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1928, R I 603/28.)

E x e k u č n í s o u d zamítl návrh dlužnice, by byla zastavena exekuce (§ 251 čís. 6 ex. ř.) na nákladní auto. R e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl. D ů v o d y: Soud první stolice zjistil, že dlužnice provozuje pronajímání zabaveného auta v malém. Soud první stolice však nepokládá dlužnici za malopovoznici, nýbrž za podnikatelku, ježto bylo zjištěno, že dlužnice nemá způsobilosti a oprávnění řídit auto, jež za ni řídí šofér Artur S. Podle § 251 čís. 6 ex. ř. v doslovu čl. VIII. cís. nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. jsou z exekuce vyňaty u maloživnostníků předměty, jichž potřebují k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti. Podle zjištění prvního soudu není pochyby, že dlužnice jest maloživnostnicí. Podle motivů k ustanovením o změně exekučního řádu, uveřejněných výnosem min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 47 věstn. min. sprav. měly býti změnou § 251 čís. 6 ex. ř. odstraněny pochyby o tom, že mají nárok na sprostění z exekuce i ti, jichž